

har forstaaet Ministeren rigtig, at han vil overveje dette Spørgsmaal, som i og for sig ikke er saa let at klare, som mange, der har kritiseret dette Forhold offentlig, er tilbøjelige til at tro. Det ser naturligvis ejendommeligt ud, naar man med Hensyn til den billige Kørsel om Søndagen — hvorfor jeg ogsaa komplimenterer den højtærede Minister, der har taget Initiativet dertil — kan paapege et Eksempel som følgende: Hvis jeg løser Billet til Køge frem og tilbage til et billigt Søndagstog, koster Turen kun 2 Kr. 70 Ø. paa III. Klasse; men vil jeg have min Cykle med, koster det 4 Kr. at faa den befordret frem og tilbage. Vi har ment indenfor Finansudvalget, at der var vist nogen Grund til at gennemføre visse Ændringer med Hensyn til dette Takstreglement, som det er kommet til at forme sig under de nuværende Billettakster for de billige Søndagstogs, og jeg skal henstille dette paa Udvalgets Vegne til den højtærede Ministers fortsatte Overvejelse.

Hermed anbefaler jeg dette Afsnit af Finansloven, som angaar de under Ministeriet for offentlige Arbejder hørende Statsvirksomheder, til Vedtagelse med de af Finansudvalget tiltraadte Ændringer.

Korsgaard: Under Nr. 5 i Betænkningen findes angivet et Samraad, der har fundet Sted angaaende Brændsel til Statsbanerne. Som vi alle vil vide, er Brændselsudgifterne et overmaade betydningsfuldt Led, næst Lønningerne, som ganske vist kommer et meget stort Stykke foran, Statsbanernes største Udgiftspost. Det har i Samraadet været drøftet, om det kunde antages, at Statsbanerne i Løbet af det sidste Aar har været heldige med Hensyn til Købet af sine Kul. Man vil vide, at Kulprisen i det svundne Aar i Virkeligheden har varieret ikke saa helt lidt, selv om naturligvis Forandringerne ikke kan sammenlignes med det voldsomme Fald, der fandt Sted i 1920, hvor man paa et vist Tidspunkt var oppe paa en Kulpris af 300, medens den mod Aarets Slutning vistnok gik ned til 100. I Øjeblikket er den omkring 20 Kr. pr. Ton. Man har altsaa drøftet, om Statsbanerne kan antages at have været heldige under den ret stærke Konjunktursvingning. Jeg tror, at man maa sige, at der er ikke noget særligt at prale af, paa den anden Side synes der heller ikke at være nogen synderligt at bebrejde Indkøbsledelsen. Det skal jeg imidlertid lade staa hen.

Det, der giver mig Anledning til at omtale disse Forhold, er særlig Spørgs-

maalet om, hvilken Pris Statsbanernes Kullager rettelig bør optages til ved Aarets Slutning. Hidtil har man vist altid baaret sig ad paa den Maade, at man har sagt: saa og saa mange Kul har man paa Lager ved Aarets Begyndelse. dertil kommer i Aarets Løb saa og saa mange Indkøb til en eller anden Enhedspris, paa Grundlag deraf regner man med en Gennemsnitspris, og efter denne Gennemsnitspris beregner man igen, hvad Kullagrenes Værdi skal være ved Aarets Slutning. Jeg maa hævde, at denne Beregningsmaade kan være yderst misvisende. For 1920—21 var den saa misvisende, at man i Virkeligheden fra alle Sider erkendte, at det var nødvendigt at foretage en Regulering, idet man da paa een Gang, som man sagde, afskrev 16 Mill. Kr. paa Kullagrene. Men dette saaledes at afskrive et eller andet Beløb maa jeg hævde er forretningsmæssigt set en fuldkommen uberettiget Betegnelse. Det var ingen Afskrivning, der fandt Sted, det var et Konjunkturtab, det var noget, man i en ordentlig drevne Forretning absolut maa regne med. Derfor har jeg heller aldrig villet erkende, saaledes som det Gang paa Gang er blevet hævdet, navnlig af den tidligere Statsminister, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at man den Gang foretog en ekstraordinær Afskrivning. Jeg mener, at man konstaterede et Tab, man havde lidt. Derved var den Sag for saa vidt ude af Verden.

Men paa lignende Maade, forekommer det mig, forholder det sig i Aar, om det end drejer sig om et saa langt mindre Beløb. Efter de Oplysninger, der blev givet af den højtærede Minister under Samraadet, vil de Kullagre, som vi vil have pr. 1. April, saa vidt jeg forstod, blive beregnet til en Pris af ca. 30 Kr., maaske lidt lavere, medens den Pris, som man nu kan indkøbe Kul for, ligger omkring ved et Par og tyve Kr. pr. Ton. Det vil sige, at der faktisk er en Forskel paa en 8 Kr. Jeg vil hævde, at den rigtige forretningsmæssige Metode maa være at optage Kullagrene til en Pris af 22 Kr. og ikke til den anden kunstigt udfundne Pris af 29—30 Kr., eller hvad det nu maa blive. Det afgørende for mig er dog paa dette Punkt at faa et nyt Princip indført. Med Hensyn til det rent finansielle kan det ikke være andet end, at Nedskrivning af Kullagrene med 8 Kr. vil betyde et ikke helt ubetydeligt Beløb, jeg antager en 700 000—800 000 Kr. Dermed vil Statsbanernes Budget forringes i det Finansaar, i hvilket vi befinder os, men til Gengæld vil